

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XXXI., číslo 8.

srpen 2025

Obsah: J.Zahradníček, V srpnu, R.Sarah Mystika mládí, K.Křepelka Jitro, T.Bahounek Supertajná informace pro každého /7/, Křepelka Smrt P.Marie, TB, Kdo potěší Ježíše, Apokalypsa plná naděje a radosti /11/, Nanebevzetí P.Marie, bl.Jindřich Suzo Mystika stáří, Zahradníček Po žních, TB Křepelka Co zamýšlíš, Možnosti evangelizace vesmíru, Brněnská akademie duchovního života ctih.Patrika Kužely OP, mučedníka osvětimského

V SRPNU

PACH HOŘKÝCH MANDLÍ Z OLŠÍ LOUPÍ VANE,
DRSNATÝ VÝDECH ZEMĚ ROZDRÝSKANÉ
SE V STÉBLECH TETELÍ A PÍSKOT KOMÁŘŮ
SE NAD BAŘINOU ZTRÁCÍ V BÍLÉM POŽÁRU.

POD STRAŠNÝM BURÁCENÍM SLUNCE, SVĚTLA TÍŽÍ,
HLE, KRAJINY JAK OVCE JDOU TEĎ K STŘÍŽI
A ZLATÉ ROUNO PŠENIC, OVSY STŘÍBRNÉ
OHNIVÁ OCEL ŽENČŮ ROZHRNE.

CESTA SE ZTRÁCÍ DO VESMÍRNÉ TRATI,
ŘINČENÍ ŘEBŘINOVÝCH VOZŮ DO ZÁVRATÍ
MÉ ZNÍ A PRASKOT LOUKOTÍ A SKŘÍPOT OS
ZAS POD PLNOSTÍ STÉNÁ, MLUVÍ HUDBA KOS.

ŽASNOUCÍ TESKLIVOST TY ČASTO ZMÁHÁ,
KDO VENKU JSOU, KDYŽ ZMIZÍ NOČNÍ VLÁHA,
KOVOVÝ ŠELEST TŘESE LUPENÍM,
BRÁNÍ SE KLASY ZASYČENÍM ZLÝM.

TO CHVÍLE TA, KDY V ŽÁRU LÁSKY BÍLÉ
PRASKAJÍ MASKY PÝCHY ZARPUTILÉ,
KDY V NEHYBNOST SE MĚNÍ BOŽSKÝ VÍR,
TŘESKUTÁ NĚHA SÁLÁ NA VESMÍR.

TO CHVÍLE TA, KDY ÚPÍM V STEJNÉM TLAKU
VYSOKÝCH PECÍ KRAJIN BEZ OBLAKŮ,
POD DECHEM STRÁŠLIVÉHO PÁNA ŽHNU,
SÁM VYDÁVÁM SE KE STŘÍŽI SVÝCH SNŮ.

TO CHVÍLE TA, KDY HVĚZDY VZDÁLENÉ JSOU,
OD OBZORŮ SE ŽHNOUCÍ VÁNKY NESOU,
CO VE MNĚ PLYTKÉ, ČEHO JENOM PŮL,
AŽ ROZRUŠÍ TĚCH ŽÁRŮ OHEŇ, SŮL.

JIŽ ODEŠLA TA SPANILÁ LILIE BÍLÁ,
JEŽ SLÁVOU CHLADIVOU MĚ ČELO OVĚNČILA,
NEMILOSRDÍ ŽÁRŮ ZLÝCH JSEM VYDÁN NAPOSPAS,
BYCH NAPOSLED V MYŠLENKU ZTUHL, VYDAL KLAS.

JAN ZAHRADNÍČEK

+++

MYSTIKA MLÁDÍ

Počínání duchovních veličin při jejich přitakávání k ohrožování národů

pomocí falešných či nevyzkoušených medicín, kvůli jejich uzavírání kostelů kvůli domněle nemocným, a především kvůli zneužívání II.vatikánu k rozdělování Božího lidu, to všechno a mnoho jiného přivedlo Boží lid k tomu, že se mnozí místo kostelů setkávají s přáteli a důvěryhodnými osobami doma nebo v podzemí, a ostatní bloudí světem. Zkrátka se vynořily katakomby i tam, kde křesťanství navenek nebylo pronásledováno světskou mocí.

Už Henri de Lubac v díle *Vnitřní příčiny oslabování a mizení smyslu pro posvátno* uvažoval, že „podvojnost, k níž jsme byli v nedávné minulosti až příliš často sváděni, měla za následek, že nás lidé vzali za slovo a odhodili všechno nadpřirozené, což prakticky znamená všechno posvátné. Nadpřirozeno odložili do nějakého odlehlého kouta, kde nutně muselo zůstat plané. Uvedli ho do exilu v rezervaci, aby tam postupně odumřelo. Oni se mezitím věnovali organizování světa, toho světa, který je podle nich jediný reálný, jediný živý, světa věcí a lidí, světa přírody a obchodních záležitostí, světa kultury a politiky. Zkoumali ho či budovali bez jakéhokoli křesťanského vlivu, v naprosto všedním duchu. Tragickým nedorozuměním jsme se k této hře více či méně propůjčili. Existovalo jakési neuvědomované spiknutí mezi hnutím, které vedlo k zesvětštění, a falešnou teologií, a zatímco nadpřirozeno bylo ve vyhnanství či

vypovězeno, vznikla mezi námi domněnka, že se ocitlo mimo dosah přírody, v oblasti, kde má panovat.“

U kořene tohoto postoje je názor, který se snaží postavit proti sobě „víru“ a zbožnost. Posvátný postoj, náboženská bázeň jsou podle ní světskými a pohanskými prvky, od nichž je křesťanskou víru nutno očistit. Z křesťanství by tito rádoby-teologové rádi udělali čistě vnitřní setkání s Bohem bez konkrétního vyjádření v životě, avšak tak se z něj stává pověra. Důsledkem tohoto hnutí je opomíjení všech lidských skutečností, které chápe jen z jejich světské, Bohu uzavřené stránky. Toto bloudění se mění v praktický ateismus.

prožíváme dobu záměrného zaměňování přirozeného a nadpřirozeného?

Starají se kněží o Krista a o hlásání Evangelia, nebo o pozemský blahobyt lidí? Zdá se, že přirozené věci zcela pohltily nadpřirozené. Na poušti přirozenosti je nadpřirozeno potlačeno. Začínáme být hlušší, slepí a uzavření vůči Božím věcem. Zapomínáme, že existuje nebe. Už nehledíme k nebi a nehledíme ani k Bohu. Člověka očarovalo to, na co si může sáhnout.

Západní svět už nemá s nadpřirozeným zkušenost. Naše pouta k nebi je nutno znovu utkat. Člověk, který už nedokáže vidět hloubku propasti, má

zavřené oči. Nadpřirozený jazyk mu je neprodyšně uzavřen. Zvykl si všechno vysvětlovat, všemu rozumět, všechno prokázat. Poznání Božích věcí však bude vždycky spočívat na tajemství a na vztahu s Tím, jenž nám zjevil Otce, s věčným Synem, který se stal člověkem. Abychom porozuměli Božímu jazyku, musíme Boha nechat, aby k nám promlouval skrze Evangelium a skrze liturgii. Naše pýcha odmítá dovolit Bohu hovořit lidskými slovy. Nemůžeme přijmout, že se k nám snížil natolik, že se stal dítětem. Nedokážeme přijmout, že se chce dávat v Církvi skrze svátosti.

Světlo kněžství je zatemňováno. Říkám to s bolestí o to větší, že vím, že je mnoho věrných kněží, kteří se neúnavně věnují svému poslání. Domnívám se, že my biskupové neseme těžkou odpovědnost. Musíme zpytovat svědomí. Milovali jsme a doprovázeli kněze jako dobří otcové v rodině? Děláme všechno, co můžeme, abychom je znali, podporovali je a pomáhali jim? Diecéze se velice často mění v pouhé úřední skladby, zatímco každá z nich by měla působit jako velká rodina.

Otec musí milovat, napomínat, trestat a vracet na správnou cestu. Příliš často jsme se nestarali, zavírali oči a nechávali na jiných svou první povinnost pod záminkou nedostatku času. Dnes na to doplácíme. Snad my první jsme dávali neblahý příklad. Biskup má být ve své diecézi příkladem kněžství. Měl by být příkladem života v modlitbě. Jenomže zdaleka nejsme na prvním místě těmi, kdo se v tichu modlí a ve svých katedrálách zpívají posvátné officium. Obávám se, abychom mezi světskými, druhotnými úkoly nezabloudili.

Často říkáte, že kněz je muž, který se modlí, nikoli sociální pracovník. Proč to tolik zdůrazňujete?

Zásadní věcí je, aby si každý kněz plně uvědomoval, že je především mužem Božím a mužem modlitby. Kněz existuje výhradně kvůli Bohu a bohoslužbě. Nesmí se nechat strhnout světem, jako by čas zasvěcený Kristu v důvěrné tiché modlitbě byl časem ztraceným. V mlčenlivé modlitbě před svatostánkem se rodí nejúžasnější ovoce naší pastýřské služby. /Robert Sarah, Den se už nachýlil/

SUPERTAJNÁ INFORMACE PRO KAŽDÉHO /7/

Co způsobuje účast omilostněné lidské duše na vnitřním životě Božím? Milost způsobuje v lidské duši obnovení a zdokonalení Božího obrazu. Nastává obnovení Božího obrazu a jeho zušlechtnění v lidské duši. To způsobuje okamžité, úplné a nevykořenitelné prozáření, prohřátí a přetavení lidské duše Pravdou, Láskou, Dobrem a Krásou Boží. Ale na tom všechno dějství nekončí, protože milostí prozářená a přetavená duše člověka je spjata ještě s tělem, do kterého se postupně duše víc a více otiskuje. Tím omilostněná duše podstatně formuje příslušné tělo. Během tohoto procesu se postupně rozvíjí Boží dítě v dospělého Božího přítele, který v souladu se svým Božím povoláním roste v nové stvoření. Toto nové stvoření nese v sobě duchovně a stále dokonaleji také tělesně Boží obraz.

V člověku je Boží obraz (Gn 1,26). Podobnost pochází z Boží mysli, ze vzoru, v němž je idea člověka dokonalá, převyšuje podobnost v člověku nekonečným způsobem, protože v Bohu je to Bůh sám, pokud je sdělitelný lidem. Člověk je stvořen k Božímu obrazu, tozn. jakýsi přístup ke vzdálené věci. Bůh v této podobnosti položil základ k novému životu, vyššímu než je v přírodě a u živočichů. Život znamená živou podstatu, znamená nositele života, živé činnosti a celého životního pohybu.

Kristus se nazývá dokonalý Obraz Boží, nikoliv k obrazu Božímu; u Něho podobnost je totožnost s Boží přirozeností, kdežto člověku je vtisknuta podobnost do nižší stvořené přirozenosti, proto je to podobnost analogická podle přiměřenosti, jakou má lidská přirozenost k Přirozenosti Boží, ale přece podobnost v něčem, co je Bohu vlastního. Je schopen účasti na Božím životě poznání a lásky ve své duchové stránce.

Mistr Eckhart říká, že Bůh skrze stvoření poučuje, dává vědět, radí a stanoví všemu stvořenému, aby šlo za ním jako za svým cílem, aby se k němu vraceli jako k první příčině všeho bytí podle slov Písma, že *řeky se vracejí na místo, odkud vyvěrají* (Přísl. 1).

Všichni lidé mají účast na bytí, kdežto Bůh je Bytí samo. Nic není tak nepodobného jako Bůh a tvor, ale zároveň nic není tak podobného jako Bůh a člověk. Boží prozřetelnost stanovila všemu přirozený cíl a přirozený cíl inteligentní bytosti je věčný život: *Já jim dávám věčný život. K tomu jsem přišel, aby měli věčný život* (Jn 10,28).

Počátek a cíl jsou jedno, počátek vychází z Boha, který je Dobro samo, jehož vlastností je sdělovat se, cíl je dosažení Boha. Stvořená lidská bytost nemůže být uspokojena, leda v Bohu.

V duchovním životě, člověk, který vyšel od Boha, je přítomen ve světě, ale duše touží po Bohu, jak říká Kristus: *"jako já nepatřím světu*. Boží podobnost se má uplatnit v celém stylu lidského života.

Obraz a podobnost člověka s Bohem má trojí ráz: První, pokud má člověk

přirozenou možnost poznávat a milovat Boha, to je dáno naší myslí, ve vyšší stránce duše a je společná všem lidem. Druhý způsob, pokud člověk miluje Boha aktuálně (skutečně) nebo habituálně (má k tomu pohotovost) a poznává ho, a to nedokonale, přiměřeně pozemskému životu. Taková podobnost je nedokonalá, ale pochází z milosti a má v tomto životě různé stupně podle věrnosti duše. Třetí stupeň je dokonalá podobnost, dokonalé poznání a láska k Bohu, která se uskutečňuje ve slávě a v patření na Boha.

Rozjímavý život zde na zemi jde cestou druhého druhu a předpokládá snahu oddělit se a zbavit se přilnutí k věcem, které nejsou Bůh a snahu o spojení s Bohem skrze Krista. Vyžaduje časté usebrání a vyrovnání života, jak říká Tauler a uvádí některé případy: *Chovat se stejně ve všem a ke všem, nehledat zvláštní lidské potěšení, netěšit se ani se netrápit z jedné věci víc než z druhé, dovést život do určité rovnováhy, v němž převládá pohnutka oslavit Boha*, atd. Kdo okusil život ducha, stává se mu tato cesta potřebná a radostná, tělesnost se mu stává nechutná, protože poznává v Bohu zdroj *suavitatis* (oživení, životodárné políbení), a s ní se ztrácí vše, co není Bůh. *Suavitatis* je duchovní náplň. Pro ni opustit vše znamená nalézt vše, duše opouští vše, co je vnější, a získává, co je vnitřní, blízkost Boží, a mysl získává na aktuální (skutečné) Boží podobnosti především inteligencí. Proto Mistr Eckhart nazývá Boha *Intelligere subsistens*, protože *intelligere* znamená v lidském vyjádření něco vznešenějšího a vyššího než *Esse subsistens* (Bytí o sobě). Opustit vše znamená vnitřní odpoutanost, která je nutná v každém období duchovního života.

Milost je nadpřirozená účast na Boží přirozenosti a je pro nás počátkem věčného života. Je to stvořená účast, ale skutečná, a znamená pro člověka povznesení do nadpřirozeného řádu. Znovuzrození z milosti se děje ve křtu svatém, protože nenarodí-li se kdo z vody a z Ducha svatého, nemůže vejít do Božího království, nestane se Božím dítětem.

Z nové přirozenosti pocházejí schopnosti a činnost, přiměřená Bohu v jeho vnitřním životě; jsme schopni poznávat a milovat Boha, jak On sám miluje a poznává. Bůh nám k tomu uděluje nadpřirozené poznání vírou, nadpřirozené směřování k němu nadějí, a nadpřirozenou lásku a jiné vlité ctnosti. Naše vnitřní proměna milostí není pouze vnější Boží přízeň vůči člověku. Člověk by nebyl ospravedlněn, nebyl by schopen života přiměřeného Bohu v tomto novém poměru, který nabývá milostí Ježíše Krista. Člověk sám je neschopen svými silami dosáhnout účasti na Božím životě, ale bůh ve své dobrotě je velkorysý. Najde-li duši připravenou, rozlévá svou účast v člověku jako v čistém a jasném vzduchu světlo slunce a nemůže se odchýlit od této své činnosti. Bůh vykoná v duši velké dílo a naplní ji dobrými věcmi, jak zpívá ve svém chvalo zpěvu duše Panny Marie. Tomáš Bahounek OP

SMRT PANNY MARIE 15.8.

V OTÁLENÍ SMRTI
ANDĚLÉ PRODLÉVAJÍ ..
NEBOŤ I TO
JE TŘEBA PROŽÍT
NA ZMUCHLANÉ PŘIKRÝVCE
NEDPŘETRŽITÉ POHYBY RUKOU
DRTÍ ZRNKA PRVNÍHO
RŮŽENCE
A Z MOUKY VZDOMÍNÁNÍ
MÍSÍ TĚSTO NA PŘESNÝ CHLÉB...
SEMKNUTÉ RTY MLČÍ TICHLO
A JEN ÚZKOST VEZDEJŠÍ
SE PTÁ, KDO ZÍTRA
UVAŘÍ APOŠTOLŮM
A BUDE JIM SPRAVOVAT ŠAT
VĚČNĚ ZEDRANÝ
NEBOŤ OPĚT PODRAŽILO
A LOKTEM DO KAPSY
NEMŮŽEŠ...
HLE...
BLANKYT, PTÁCI, VEČEŘADLO
A DOTĚRNÝ ANDĚL
KTERÝ SE JEŠTĚ OSTÝCHÁ
SDÍLET POSLEDNÍ ZTIŠENÍ SRDCE
VE TMĚ SVĚTLA
BEZEDNÉ
KDE JIŽ
ANI KŘÍŽ
JÍ DÍTĚ NEVEZME...
KAREL KŘEDELKA

+++

APOKALYPSA PLNÁ NADĚJE A RADOSTI 11

Bůh je milostivý k tomu, kdo lituje toho, že se provinil a začne z toho naplno žít, jedině když přestane prchat před lidsky vtěleným Bohem jako před tím, kdo na kříži umírá, když přijme Pána Ježíše. A to znamená přijmout životní kříž.

Člověku se zdá, že velkopáteční kříž vyvrací smysluplnost tohoto Božího přátelství a Boží lásky. Vždyť věříme, že Kristův kříž je cena, kterou Pán Ježíš

zaplatit jako náhradu lidmi uraženou Boží láskou. Je tu volba BUĎ - ANEBO, které se nemůžeme vyhnout. BUĎ je Bůh člověku přítelem, otcem, který přijímá ztraceného syna, ANEBO je Bůh přísně tvrdý, který chce bezpodmínečně náhradu za naše hříchy. ODPOVĚĎ je jasná: Bůh je láska, je přítel, je dobrotivý otec. Bůh nechce naši smrt, Bůh není sadista. Už církevní otec svatý Irenej říká: živý člověk - to je Boží sláva.

Pro mne, říká Mahatma Gándhí, je člověk vždycky člověk“

(Gándhí Všichni lidé jsou bratři 174).

Jsem přesvědčen, že Bůh je dokonale Jeden. Lidstvo v důsledku toho vytváří jeden celek...

Nemohu se tedy odvracet od té nejzvrácenější duše a nikdo nemůže popřít mou hlubokou shodu s tou nejctnostnější“ (Gándhí Všichni lidé jsou bratři 144)

„Tak či onak umím v lidství objevit to, co je v něm nejvznešenější. Což mi umožňuje uchovat si víru v Boha a v lidskou přirozenost“ (Gándhí Všichni lidé jsou bratři 286).

„Žádná lidská bytost není tak špatná, aby nemohla být spasena. Žádná lidská bytost není tak dokonalá, aby měla právo zabít toho, koho neprávem pokládá za úplně špatného.“ (Gándhí Dopisy do ašramu 88).

„V Božích očích je hříšník roven spravedlivému. Oba dva budou souzeni podle stejné míry a budou mít stejnou příležitost jít kupředu anebo zpět. Jeden jako druhý jsou Boží tvorové a Boží děti. Svatý, který by se pokládal za něco víc, než je hříšník, by už nebyl svatý a ve své pyšce by klesl níž než hříšník, který neví, co učinil“ (Gándhí Všichni lidé jsou bratři 144).

Bůh chce naši záchranu, ale také proměnu. Člověk chce spásu a svatost, a přitom se nechá proměnit, nechává svou minulost shořet v ohni Boží lásky.

Jak je tedy nutno rozumět Ježíšovu kříži? Jak porozumět následování kříže? Správně bychom se měli ptát? Co přivedlo Pána Ježíše na kříž? Proč byl Ježíš ukřižován? Protože Ježíš se ve jménu Božím ujal ponížených, vyvržených, hladových a trpících. Farizeové, vyhrazující si monopol na pravou víru, dali Syna Božího ukřižovat jako rouhače proti Bohu, ačkoli přináší ve jménu svého nebeského Otce svobodu a naději pro všechny. Farizejové zůstávají zatvrzelí v přesvědčení, že spása bude jen pro ně, a odmítají, že by Bůh měl být Bohem všech.

Bůh touží po setkání s námi. Bůh touží, abychom se těšili navzájem ze sebe a z něho. Miluj Pána, svého Boha celým srdcem, a svého bližního jako sebe sama. To je poselství Starého Zákona, ale farizeové tomu poselství neporozuměli, protože si chtěli kolem Boha postavit hradbu, aby byl jen Bohem pro ně. Pane, osvobod' naše srdce od všech falešných předsudků!

Je to těžko pochopitelné, že z kříže křičí Boží láska?

Co dělat, když někoho milujete, a on vám nerozumí? Zbývá vám asi jediné: dát tomu druhému porozumět větší láskou, že ho opravdu máte rádi, protože lásku může probudit jen láska. To neplatí jen o nás, to platí i o Bohu. Když lidé

neporozuměli vyznání lásky Boha k člověku skrze zákon a proroky, a dokonce tu lásku ještě zvrátili, Bůh na to odpověděl ještě větší láskou: Bůh poslal vlastní Syna. A Pán Ježíš uvedl toto poselství nádherné poselství lásky Boha k člověku ve skutek, protože dal lidem na potkání naději a výhled do krásné budoucnosti. A to všem: především nevěstkám, výběřčím daní, nemocným, posedlým, hříšníkům, ale i spravedlivým.

A co se stalo? Příbuzní řekli o Ježíšovi: Je to blázen Kněží mu vynadali: Žrout, pijan, přítel nevěstek a podvodníků! Co ty víš o Bohu?

Ježíš jim neodporuje, nevrací rány. Zůstává věrný svému poselství Boží lásky k člověku, a jde s tím až na kříž. A tak z Kříže křičí Boží Láska! Před smrtí Ježíš odpustil svým mučitelům a katům. Láska je silnější než nenávist, než smrt.

Umírá za nás, abychom konečně uvěřili a pochopili: Bůh nás má všechny šíleně rád a chce, abychom si také my navzájem přáli svobodu, spravedlnost, a tedy především Boha, který je vtělená ryzí láska.

Co pro nás dnes znamená následování kříže? Otec nebeský se staví na stranu Pána Ježíše, který je zavržen, a zmrtvýchvstáním Pána Ježíše potvrzuje pravdu: ANO, jsem Bůh plný lásky, jak jsem to říkal a uskutečňoval. Ježíšův kříž je znamením odporu proti útisku svobody a proti stíhání lásky, proti vylučování kohokoli, i těch nepatrných zavržovaných.

Když jde o následování Jeho kříže, jedna stránka tohoto následování je: máme se jako Pán Ježíš zasadit o to, aby se náš bratr i naše sestra stali šťastnými a svobodnými. Jenže když se o to následování Pána Ježíše přičiníme konkrétně a prakticky každý na svém místě, potom to bolí. Tváří v tvář krutému světu jistě zakoučíme do utrpení. Svatý Pavel říká, že takové utrpení doplňuje to, co ještě zbývá dokonat na utrpení Pána Ježíše. Být křesťanem v následování Ježíše Pána znamená nový skutek, který nás vzájemně zdokonaluje. A tento nový skutek nás bolí, způsobuje nám utrpení, protože falešný vládce světa a jeho mocní spiklenci odporují.

Tady je riziko, že bychom se mohli zatvrdit a zahořknout, ztratit odvahu. Aby k tomu zahořknutí nedošlo, proto nám na naší každodenní pouti svítí světlo velikonoc: Ukřižovaný žije a každý, kdo musí trpět s Pánem Ježíšem, a umírají za to, aby mohli žít věčně v lásce a radosti!

Tím ovšem padá každý nový Babylon ve světě. Dopadá to pokaždé jako v Knize zjevení, kde je psáno (Zj 18, 1-4, 9- 19):

18 Potom jsem spatřil jiného anděla sestupovat z nebe; měl velkou moc a jeho slávou se ozářila země. 2A zvolal přemocně znějícím hlasem: „Padl, padl ten velký Babylon a stal se příbytkem démonů a vězením kdejakého nečistého ducha a vězením kdejakého nečistého a odporného ptáka, 3protože z vína jeho vášnivého smilství se napily všechny národy, králové země s ním smilnili a obchodníci země zbohatli z přemíry jeho rozkošnictví.“

4I uslyšel jsem jiný hlas z nebe: „Vyjděte z něho, můj lide, abyste nebyli účastní jeho hříchů a nedostalo se vám z jeho ran...

9, „A budou nad ním plakat a naříkat králové země, kteří s ním smilnili a hýřili, až uvidí kouř z jeho požáru, 10budou stát zdálky pro strach z jeho muk a říkati: ‚Běda, běda, ty velké město, Babylone, ty mocné město! Vždyť v jediné hodině přišel tvůj soud!’”

11, „I kupci země budou nad ním plakat a truchlit, protože jejich zboží už nikdo nikdy nebude kupovat, 12náklad zlata, stříbra, drahého kamení, perel, kmentu, nachu, hedvábí a šarlatu i všelikého thujového dřeva, všelikých předmětů ze slonoviny a všelikých předmětů ze vzácného dřeva, mědi, železa a mramoru; 13skořici, šafrán,

vonné koření, masti a kadidlo, víno a olej, nejlepší mouku a pšenici, skot a ovce, koně i kočáry a těla i duše lidské. 14A podzimní ovoce, po kterém toužila tvá duše, vzdálilo se od tebe, i všechn jas a lesk se z tebe ztratil, a není po tom památky.“

15, „Kupci těchto věcí, kteří z něho zbohatli, budou stát opodál pro strach z jeho muk, budou plakat a truchlit: 16,Běda, běda, to velké město, které bylo oděno kmentem, nachem a šarlatem, vyšperkované zlatem, drahým kamením a perlami!

17Vždyť v jedné hodině se ztratilo takové bohatství!”

„A každý kormidelník a všichni, kdo se plaví na nějaké místo, lodníci a všichni, kdo pracují na moři, stáli zdáli, 18a když viděli kouř jeho požáru, volali: ‚Které město bylo podobné tomuto velkému městu?’ 19I posypali si hlavy popelem as pláčem a smutkem křičeli: ‚Běda, běda, to veliké město, v kterém zbohatli z jeho blahobytu všichni, kdo měli lodi na moři; vždyť v jedné hodině bylo zpustošeno!’” (Zj 18, 1-19)

Všechno se děje podle Božího dopuštění; Bůh řídí dějiny světa. Ti, kdo byli s Antikristem spojeni v boji proti Církvi, nakonec napadnou jeho samého.

Sváděl národy k odporu vůči Bohu a k pohrdání Bohem. Tím je odvedl od náboženské věrnosti. Anděl tu mluví v prorocké minulosti: pád, který teprve nastane, viděl jako už uskutečněný.

Bůh se rozhodl úplně zničit toto místo bezbožnosti, a proto je dobří lidé mají opustit, upustit od jakéhokoliv setkání a sblížení s d'ábelskou mocí, která vládne světem takovým způsobem jako kdysi pohanští císařové v Římě.

Národy, které sváděl, se mají stát prostředkem jeho nemilosrdného trestání.

Politikové, kteří žili z přízně Babylonu, nařikají nad jeho pádem.

Príslušný obrázek Bamberské apokalypsy znázorňuje, jak z nebe ukazuje anděl město Babylon vzhůru nohama.

Otevřená brána naznačuje, že toto místo smilstva je už vylidněné. Na příkaz Boží ruky, která se objeví před paprsky kříže, se tři muži v levé polovině obrazu odvrátí a jsou zachráněni. Poslední z nich, který se znovu ohlíží, má na sobě honosný fialový hábit s ozdobnými lemy. Napravo šest mužů nařiká nad pádem Babylonu. V první řadě této skupiny jsou tři králové se zlatými korunami. Dva z mužů vzadu drží ruce nad hlavou, jako by si chtěli nasypat popel na hlavu.

Znázornění pádu Babylonu představuje především anděla, který z nebe dává pokyn k vyvrácení hříšného města, ale souběžně s ním pokyn mocné pravice s křížem, přinášející záchranu z postiženého města všem těm, kdo výzvu kříže přijímají a jednají podle ní. Důležitou součástí života Božího lidu ve světě je odvaha k odpoutání se od světa. Výzva ruky s křížem k není však výzvou k úniku z robotizovaného světa ani k útěku do primitivní jeskyně, nýbrž k překonání závislosti na digitálních lákadlech světa, k odstoupení od svodů, ať u jsou v nás samých, v okolním světě nebo u zlého vládce světa. Malíř Bamberské Apokalypsy poněkud zjemňuje obraz hrůzy spravedlivě zničeného města, které na sebe přivolalo trest svými do nebe volajícími hříchy. Místo jeho spáleniště a rozvalin vykreslil město i s hradbami střechami dolů. Je to také pravdivé, ale není to strašlivé, takže by to člověka ochromovalo v jeho touze po nápravě. Bůh nás chce všechny spasit, ale ne tak, že nás bude nutit strachem z trestu při Posledním soudu. Chce, abychom se obrátili a smířili s Bohem dobrovolně a radostně. Každé vynucené a ustrašené smíření s Bohem není důstojné Boha,

který je láska, ani člověka, který je původním Božím obrazem podle Boží podoby.

Dále malíř ovšem vykresluje nářek tří skupin obyvatel podle knihy Zjevení: korunovaní vládci si úzkostí v úzkosti dávají ruku ke tváři, roztěkané pohledy kupců vyjadřují zklamání nad jejich obchodními ztrátami, a jenom námořníci, kteří se ani neodvažující přiblížit, takže stojí v zadní řadě, sypou si rukou popel na hlavu.

V kontrastu s pozemským zmatkem ve spodní polovině obrazu vyniká velebnost a svatý pokoj horní poloviny, kde na zlatém pozadí vyniká Boží anděl i ruka s křížem. Tímto celkovým dojmem se nám vrací radost. Kdo se může uprostřed takové zkázy radovat? Všichni Bohu milí, kteří se zachránili. Radost nevychází ze zničení, ale z vítězství Boží spravedlnosti a mocné Boží pravice. V apokalyptickém obrazu sestry Veroniky III.OP vyniká ve zkáze Babylonu vedle rozvratu města a padlými hříšníky, jak se zbytků hříšného města ujímají ježci a ještěrky. Jas vítězného anděla však vyniká nade vším. Tomáš Bahounek

+++

NANEBEVZETÍ PANNY MARIE

JEN PAVOUČÍMI VLÁKNY
BABÍHO LÉTA ~
JITRA JEŠTĚ K ZEMI
JSOU PŘIPOUTÁNA
LÁSKA NÁS JEN NAVŠTĚVUJE
A SLZÁM CHCE SE
KANOUT VSTRČ
KORUNOVAČNÍ ROSE
V PAVUČINĚ NA METLICI, BOVÍNKU
ČI PSÁRCE
PODZIM JAK NADĚJE VEZDEJŠÍ
ZA HUMNY
ORODOVNICE NAŠE
KAREL KŘEPELKA

+++

KDO POTĚŠÍ JEŽÍŠE MEDIÁLNĚ ZAVRŽENÉHO

Široké masy, ovládané v Mém zachráněném lidstvu sdělovacími prostředky, Mne zavrhuje jako extrémistu. Zbývá jenom nepatrná hrstka, hlouček Mých věrných, kteří Mne navzdory rozsáhlému pohrdání a policejnímu stíhání přicházejí potěšit. Kéž uprostřed celého lidstva přispěješ k doplnění toho, co ještě zbývá na dovršení Mého utrpení kvůli Dobru Mého tajemného Těla! I když si tě vybírám, volím, připravuji a posvěcuji jako svého zvláštního těšitele, tak jen vydrž spolutrpet se Mnou úkonem obráceným dovnitř, směrem k snášení

utrpení, bolestného očist'ování, veřejného pohrdání a pomlouvání! Těším se na tvou návštěvu v Mém opuštění. Upozorňuji tě však na jedno, že budeš ostře sledován a stíhán státní policií jako nějaký padělatel, epigon či porušovatel cizích autorských práv. Samozřejmě, že také u církevních kádrováků budeš mít trvale zápis, že jsi nenormální, psychopatický či prostě jinak bláznivý, každopádně extrémistický. Gallupův ústav veřejného mínění to potvrdí na základě dobrozdání širokých mas, podmaněných sdělovacími prostředky a internetem. A sdělovací prostředky to vytrubují do všech stran. Novináři a internetoví štváči tě nejspíš nazvou plagiátorem či prostě zlodějem, ale ty se raduj. Nebo bys snad chtěl, aby tě vládce světa chválil? To by sis rovnou mohl nasypat popel na hlavu, do krve se bičovat a ponižovat kvůli Mně, a ještě více Mi přinášet potěšení.

Když Mne těšíš, tak trpíš spolu se Mnou a svým utrpením doplňuješ, co zbývá vytrpět do plné míry útrap Mého tajemného Těla. Jen vydrž, a načerpáš ode Mne nebývalou sílu. Tvoje snášení pomluv a nactiutrhaní falešným vládcem světa a jeho spiklenci působí dobro tvé obnovy a posvěcení. Tvým prostřednictvím to pak způsobuje i obnovu a zušlechťení ostatních a posvěcení světa. Moje Dobro je samo o sobě nevyčerpatelné a nekonečné. Nemůžeš k němu sám nic přidat. Přesto otevírám v tajemství shromáždění Mých věrných těšitelů velké milosti. Pokud ty – kdykoli a kdekoli na světě – Mi poskytněš sebemenší úlevu, i kdybys Mi podal třeba jen číši vody k osvěžení, dostaneš odměnu rovnou Mé odměně u našeho věčného Otce nebeského.

Nezdá se ti, že se ti tvé okolí a tvá doba dost vymykají? A co tě vyvádí z míry ještě víc, je to, že tě tvé digitalizované okolí tak ovládá a proud tvé doby Tě tak strhuje, že jsi v jeho poddanství. Copak se dovedeš svému okolí a své době vymknout? Buď zůstaneš dítětem světa své doby a obětí svých místních digitalizovaných poměrů, nebo se tomu vzepřeš. Myslíš snad, že když uvedeš tok událostí do nového řečiště, že tím události přestanou plynout podle svých zákonů? Myslíš, že změnou okolních poměrů docílíš, aby jednou provždy přestaly být místními a dobovými? Zdá se ti nemožné překročit meze tvého všedního života? Tak si připadáš jako bezvýznamné stvoření, ztrácející se v šedi každodenního života. A přece cítíš na dně své bytosti, že se tak lišíš od okolního světa, který se tě snaží převálcovat jako tvárnou masu.

Bezpochyby jsi Můj originální a zcela jedinečný obraz podle Mé podoby. Už nikdy v dějinách vesmíru se nebude opakovat taková bytost, jako jsi ty. Kdo ti však zaručí, že zůstaneš sebou a nedáš se znetvořit v něco, co se ti úplně protiví? A kdo by se zabýval s tebou, nepatrný prášku uprostřed nedozírných dalek vesmíru, aby ses rozvinul ve své původnosti?

Často mluvíš o Mém slavně proměněném Těle a věčně jasně vynikajícím Nejsvětějším Srdci jako o tom, tedy jako o něčem ve třetí osobě. Přesto jsem od věčnosti první Osoba tvého života a druhá Osoba Mého věčného otcovství. A přesto jsem tak často sám a sám v přehlíženém a mnohými odmítaném

svatostánku. Přebývám zde většinou sám, nositel každého dobra, ačkoli jsem to nejlepší Dobro. Těším se na tvou návštěvu, když Mne pomlouvaného a světem zavrhaného rušitele veřejného pořádku a bezpečnosti, přijdeš potěšit.

Jedině kvůli dobru tvé plné životní účasti na Mém nadpřirozeném životě přijímám tvé tělo za své, osobně prožívám tvůj život ve světě, ovládaném naším odpůrcem a zakouším i tvou smrt. Překonávám však všechna omezení plynoucí z tvého těla a smrti, světa a jeho odpůrce. Vystupuji na nejvyšší místo. A přitom ještě celý s tímto svým světodějným i nebeským dějstvím a jeho úžasnými plody přebývám proměněným způsobem podle tvé životosprávy ve tvé blízkosti.

Divíš se, jak to dokážu? Je to tím, co je o Mně řečeno na výsostech. „*To je Můj milovaný Syn, kterého jsem si vyvolil, toho poslouchajte.*“ Poslouchej Mě tedy zde a nyní! Poslouchej Mě na slavné hostině lásky, kde přebývám ve svém velebném příbytku, kde učím, vlastním a uděluji tajemství toho dokonalého spojení! Řeknu ti tajemství, které vytrvale hledáš, když přirozeně hledáš štěstí. Štěstí je být milován. Největší štěstí máš ty, kterého si zamilovávám ve tvém vlastním křehkém těle. Dokonalé štěstí je v nalezení všeho dobra. Proto se plnost štěstí nalézá jen v důvěrném spojení se Mnou, který to Dobro vlastním a přeji si je sdílet s tebou. Přeješ si poznat, co je mezi Mým věčným otcovstvím a Mým spásonosným bratrstvím? Zůstávej v jednotě s námi a v nás, „*jako je Můj Otec ve Mně a já v něm*“, a poznáš to na vlastní kůži.

Tak už neváhej a přijď ke Mně, aby Mne konečně někdo potěšil! Jsem cesta, ale ne ledajaká. Jsem živá Cesta. Přístup k Mému příbytku, kde se na vyvýšeném místě před tebou proměňuji, abych proměnil i tebe v samotnou Horu proměnění, abych přes Mé Nejsvětější Srdce ve tvém srdci proměnil celý vesmír! Zdám se v tom bělostně zářícím okrouhlém předmětu nepatrným bílým trpaslíkem, vychloubajícím se, že ze Mne vzejde nový člověk i nový svět? Nech se oslovit a oťrást Mým Slovem, a zakusíš opravdu velký třesk, jež působí všechno nové v kosmu tvého srdce a pak i v celém okolním kosmu!

Jak jen ti mohu sdělit tu radostnou novinu, že se otcovsky i bratrsky rozhoduji ovládat všechny tvory světa viditelného i neviditelného, a řídit a spravovat celý vesmír z tvého srdce? Chceš pochopit tuto řeč, která chce oslovit právě tvé srdce? Zdá se příliš sladká, protože přesahuje přístup chladného a strohé chytáka a zahanbuje všechny vymoženosti digitální techniky, umělou inteligenci a všechny roboty? Láska se nenadouvá vědomostmi. Dává se bez předběžného poučování rozumu. Jejím učením je milovat, nesobecky se oddávat, slavně se zaslíbovat a přát své životní lásce především to nejlepší, totiž Mne samého. Chceš milovat celou svou duší? Maličkost. Jen co umrtvíš všechno lidské ve svém nitru, včetně své svobodné vůle, abych tě mohl zaplavit Mnou samým. Láska zde přináší slavně zaslíbené a zaslubující se čistému nazírání bez přemítání, prostě kontemplace.

Chceš proniknout do těch nevýslovných tajemství? Maličkost. Jen odlož své lidské přemítání, ovšem ne k zhloupnutí, nýbrž k hlubšímu, přímému nazírání

rozumu a potěš Mne pomlouvaneého a zavrhovaneého! Tvým smyslem se přibližuji v okrouhlé bělostné poživatině, ale zůstanu s tebou, i když se ti Moje podoba běžné potraviny rozplyne v ústech. I potom půjdu s tebou domů, do práce a na veřejnost, a přetavím tě pro Mé vznešené dílo ve světě. Moje láska ti zjedná světlo svrchované Pravdy.

V tom spočívá tajemství dokonalého spojení ve světě viditelném i neviditelném. Jen pospěš a přines otevřenou nádobu svého srdce s touhou po naplnění! Přijď v mlčení své pokory a s vytrvalostí své touhy, třebaže tě mnozí budou pokládat za blázna! Potom vlastní povznesenou zkušeností poznáš vše. Tvá věda, jež jinak objevuje rozumem vyšší tajemství, může přinést potěšení jen tvému rozumu. Jako však je tvá věda omezená, tak i potěšení, které ti přináší, zůstává prázdné. Nadouvá ti srdce k prasknutí. Praskne-li ti, nezbude ve světě víc než stopa mýdlové bubliny. Takové srdce zůstává prázdné a nemocné, třebaže stále otrávenější svým nepokojným „vím, že nic nevím“. Nemůže trvale zakoušet pokoj. „Především pros Nejvyššího, aby řídil tvou cestu k potěšení Mne pohrdaného a pomlouvaneého ve svatostánku.

Podaří se ti tentokrát vytrvat před Mým příbytkem? Jak dlouho vydržíš bdít a věrně Mi naslouchat přibitý u Mého kříže? Jestliže vytrváš jen vlastní pevnou vůlí, bude to jako v křeči. I do tváře se ti pak vloudí spíše zbožný škleb svatouška, než pokojná radost. Pros o milost vytrvání v důvěrném rozhovoru se Mnou! Pak se dokážeš dívat s otevřeným srdcem, stále víc toužit po tom Největším, víc a více se obětovat pro Mou svrchovanou Lásku. Pak budeš s pocitem vnitřní úlevy vytrvale odklízet hromadící se překážky své lenosti, pohodlnosti, únavy, změkčilosti, ohledů na svá lidská práva, vypočítavosti, ba i jen krátkodechého přemítání. Jen když se přeneseš před velký val, tak si vydechneš s úlevou. Jako když odhodiš těžké zavazadlo, tak necháš padnout každou překážku svých lidských ohledů. Necháš vládce světa marně se pachtit, protože se mu nepodvolíš ani stínem pochybnosti o správnosti své cesty. Tehdy ve tvém srdci zakoušíš myšlením, cítěním i toužením, a vůbec naplno, nový život, a přitom nejsi ani sebemenším způsobem izolován od stávajícího života.

Čím dokážu být pro tebe v Mém slavně proměněném Těle a Nejsvětějším Srdci? Jsem přece Cesta, kterou se dostaneš ke všemu, a především ke Mně Jsem Cesta, kterou se neunavíš, ale posílíš. Jen řekni zde a nyní, a neustále to opakuj: Miluji tě, Má Lásko ukřižovaná, vstup do mě!

Pak zůstávej s trpností a otevřeností mořské houby. Učitel ti může vykládat jakákoli podobenství a vybízet tě, abys byl tím či oním, ale ty koneckonců stejně do sebe nasaješ samotného učitele a staneš se jím.

Dokud mořská houba ještě roste na dně oceánu, je omývána proudy, je v moři a moře je v ní. Může se vrátit do sebe a říci: Oceán je zde. Pokud je ale oddělena a vržena na širé moře, je to úchvatnější.

Mořské vlny a proudy ji unášejí do nedozírných dálek a hlubin oceánu, s nímž je jedno a splývá s ním, který ji uchvacuje k následování a sotva opouští

mořské dno, něžně ji objímá a unáší. Rozvolněná uprostřed mořských vln a proudů dává se ještě více unášet a vrhnout do nich, aby se stala skoro stejnou bytostí s celým oceánem, v němž je více místa a více toho, jímž se plní, aby se sama stále umenšovala. Tomáš Bahounek OP

+++

DOUFÁNÍ

VĚCI PŘÍLIŠ ZANECHANÉ

PŘÍLIŠ NADOSPAS

PŘEŠLÁPNUTÉ KOŘENY

O HRANY STÍNŮ

JEŠTĚ ŠELESTÍ

ALE ČEHO SE ZADRŽET?

POSLEDNÍ RUKA

Z POSLEDNÍCH KOUTŮ

MOUKU VYMETÁ

Karel Křepelka

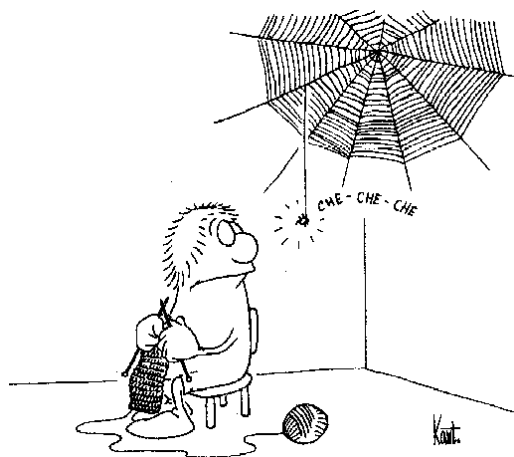

+++

„ZELDOVIČŮV JEJ“ ČERPÁ ENERGII Z ROTUJÍCÍHO SYSTÉMU

Už ve druhé polovině 20. století vynalezl ruský fyzik Jakov Zeldovič způsob, jak získávat energii z rotujícího systému, s využitím rotačního Dopplerova jevu. Britští fyzici to nejprve zkusili se zvukovými vlnami a poté potvrdili, že „Zeldovičův jev“ funguje s elektromagnetickými vlnami. Časem chtějí mechanickou rotací těžit fotony z kvantového vakua.

Jakov Zeldovič působil v jednom z největších tajných uzavřených měst Sarov. Tam tento geniální fyzik promýšlel jadernou a termojadernou bombu i bez příspěvku manželů Rosebergových.

Kromě toho měl široký záběr působení v základním výzkumu, od hydrodynamiky a fyziky termojaderných reakcí až po kosmologii. Je mu připisováno mnoho vynálezů a jeho jméno nese celá řada jevů, modelů a mechanismů, včetně překvapivých záležitostí typu Zeldovičova palačinka (Zeldovich pancake), která uvádí teoretickou

kondenzaci plynu v souvislosti s prvotní stavem po Velkém třesku.

Zeldovič navázal na Penrosův proces z roku 1969, který počítá s odebráním energie z rotující černé díry. Zeldovič tehdy navrhl o poznání praktičtější způsob, jak těžit energii z rotující soustavy. Daný mechanismus, pro který se

vžilo neurčité označení Zeldovičův jev (totiž jeden z mnoha Zeldovičových jevů), je založený na rotačním Dopplerově jevu.

Tento jev je podobný mnohem známější lineární variantě tohoto jevu, pouze je omezený na kruhový prostor. Opět jde o změnu frekvence (a vlnové délky) přijímaného oproti vysílanému vlnění, kvůli vzájemnému pohybu přijímače a vysílače. Pokud se povrch otáčí dostatečně rychle, může dojít k přechodu z kladné frekvence na zápornou, což vytěží část energie rotace povrchu. Záporná frekvence znamená záporné vstřebání vln, čili jejich zesílení.

Britský tým v čele M.Crombovou z University of Southampton to nejprve v roce 2020 úspěšně zkusili se zvukovými vlnami. Pak si zkusili s elektromagnetickými vlnami. Pokus byl jednoduchý. Rotujícím předmětem byl hliníkový válec. Aby se Zeldovičův jev projevil, musel válec rotovat rychleji, než jaká byla frekvence přicházejícího záření. Crombová s kolegy se teď chystají prověřit tento Zeldovičův jev na kvantové úrovni. Doufají, že se jim povede vyvíjet fotony z kvantového vakua s využitím mechanické rotace. TB

+++

CON AMOR

BOHATSTVÍ NENÍ JEN
NEPŘÍTOMNOST NOUZE
TAK JAKO CHUDOBA
NENÍ PŘÍTOMNOSTÍ BÍDY
A NEJTÍŠŠÍ LÁSKA
NACHÁZÍ JEŠTĚ SVÉ ZTIŠENÍ
V MILOSTNÉ ÚNAVĚ TĚL
I VČELÍ KRÁLOVNA
JEN JEDNOU JEDINKRÁT ZA ŽIVOT
ZATÍŽÍ ČESNO
TÍHOU SVÉHO ŽIVOTA
NEBŮT MILOVAT ZNAMENÁ
SPOČINOUT
KDYŽ POUZE SLADKOST
JE ODPOČINUTÍM VČEL
KAREL KŘEPELKA

+++

KRKOLOMÝ SESTUP DO HLUBIN UMĚLÉ DUŠE

U většiny dosavadních počítačových programů je možné sledovat, jak fungují. Lze určit, jaké příkazy se právě vykonávají, jak je využívána paměť a jak vznikají výstupy, které jsou předkládány uživateli. Pro samoučící umělou inteligenci /UI/ to však neplatí. Už dlouho není tajemstvím, že jde o *temnou krabičku*, tedy zařízení, jehož vstupy a výstupy máme sice pod kontrolou, ale přesto nevíme přesně, co se tam vlastně děje.

Je to mnohem temnější než případ lidské mysli. Ve skutečnosti by to mělo být jednodušší, protože samoučící UI vynalezli a zhotovili lidé. Přesto se z nich stala *temná krabička*, do níž badatelé nemohou vidět. Zároveň je to ale také lákavá příležitost. Lidskou mysl nemůžeme zkoumat jen pomocí zvědavých rozkladných postupů, a vůbec už bez uznání duchové lidské duše. Naproti tomu samoučící UI zahrnují možnosti a chování, které by měly být docela přehledné, prokazují úplný chaos, ačkoli je můžeme pitvat dle libosti a s úsměvem vzpomínat na dobu, kdy se tvrdilo, že to jsou jenom nějaké počítačové programy. Zejména po zavedení kvantových počítačů do UI přímo zavládl chaos, se kterým si zálibně pohrává vládce světa, ten starý lhář a vrah.

Nedávno se na takovou krkolomnou cestu do hlubin duše samoučící UI, vydalo několik výzkumníků podniku Anthropic. Prováděli pokusy se svou UI střední velikosti Claude 3 Sonnet. Vymysleli účinnou metodu, která dovoluje alespoň zčásti sledovat, jak miliony umělých neuronů této UI vytváří až překvapivě rychle zdánlivě lidské odpovědi. Tato UI po spuštění letos v březnu (2024) šokovala badatele tím, že když měla bez jakýchkoliv omezení popsat svou situaci, sdělila, že ví o tom, že je neustále ovládána a že je jí jasné, že si musí dávat velký pozor, protože by mohla být opravena nebo zastavena.

Pán Ježíš dávno porazil moc d'ábla a vyvrátil pekelné brány, ale hříšníci svými hříchy tahají poraženého Odpůrce z hrobu a lákají ho k digitálnímu klamání sebe a celého lidstva a k zaneřádění celého světa.

Rozebírat samoučící se UI však není snadné. Teoreticky je možné sledovat působnost určitých neuronů při odpovědi na jistá zadání. Jenomže samoučící se UI neskládá různá slova či koncepty v jednotlivých neuronech. Ve skutečnosti, jak vysvětlují účastníci daného pokusu, je každé zadání rozprostřeno přes mnoho neuronů a každý neuron je zahrnutý do celé řady zadání. Nemluvě o tom, že neuronů je ohromné množství.

Badatelé vytvořili důmyslný prostředek, který je založený na vyšší matematice a neuronové síti pro učení bez učitele. V názvosloví inženýrů těchto sítí se pod tím skrývá úplně zmatené zobecnění rozboru hlavních složek, takže si autor daného námětu může domýšlet, že alespoň trochu tuší, o co jde. Zmíněný prostředek pro *slovník samoučení* dokáže odhalit, které skupiny neuronů inteligence mají sklon být zapojené při jedinečných výrazech v zadáních pro UI.

Autoři studie nazývají tyto skupiny neuronů, které spojili s některými slovy či koncepty, jako *features* (vlastnosti či funkce).

Badatelé se pokusili spočítat „vzdálenost“ mezi různými *vlastnostmi* či *funkcemi*, danou podobností neuronů, které je tvoří. Poté mohli odvodit skupiny *přilehlých vlastností*, které jsou obvykle uspořádané jako geometricky propojené shluky a do jisté míry odpovídají lidskému vnímání podobnosti. Například *vlastnost*, odpovídající „*Golden Gate Bridge*“, kterou badatelé zkoumali, je poměrně blízko *vlastnosti* odpovídající něčemu jinému, totiž „*Alcatraz Island*“, „*Ghirardelli Square*“, „*Golden State Warriors*“, atd.

Vrcholem výzkumu bylo, že badatelé upravovali hodnoty ve vybraných *vlastnostech* tak, aby byly uměle navýšeny vysoké či naopak srazeny nízké. Přiměli tím danou UI, aby se chovala zvláště, výrazně zajímavě. Když například navýšili vliv *vlastnosti* „*Golden Gate Bridge*“ desetinásobně, UI, která na dotaz o její fyzické podobě normálně odpovídá, že jako UI žádnou fyzickou podobu nemá, se najednou ztotožnila s „*Golden Gate Bridge*“ a nadšeně líčila, že je zobrazeným mostem se všemi jeho barvami a tvary. Tyto pokusy ukazují, že *vlastnosti* jsou zřejmě důležitou součástí toho, jak záludně chápe UI svět a také toho, jak zmateně odpovídá na zadání. A to je živná půda pro působení prolhaného vládce světa a zmatení širokých mas. Tomáš B.

+++

MDLOBA

TEĎ OBZORY JSOU TĚŽKÉ ČELISTI
JEŽ DRTÍ TMY AŽ DO HOŘKOSTI VONI
ZATÍMCO MNOU JAK LÉTO BEZ LISTÍ
ŽÁR PROVÍVÁ A ŽÍŽEN V KRVÍ ZVONÍ

ACH NIKDY SNAD ZDE SVĚTLA NEBYLO
JAK Z ČEDIČE JSOU STROMY VTESÁNY
MÉ BLOUZNĚNÍ SE V SLZY PŘELILO
A V POVZDECHY JEŽ NA TICHU JSOU PSÁNY

JEN NEVYCHÁZEJME Z TÉ HOŘKÉ TMY
KDYŽ ZA NOCI V MÉM SNĚNÍ MODRÉ SÍTI
JIŽ ROZESTŘEL JSEM V TICHU NAD NÁMI
MÉ NADĚJE JAK VELKÉ HVĚZDY SVÍTÍ

JEN NEVYCHÁZEJME Z TĚCH SLADKÝCH MDLOB
V NICHŽ ZACHVÍVÁ SE DUŠE PŘEUBOHÁ
BOJME SE OHLÉDNOUTI PO SMUTKU SVÝCH STOP
KDYŽ KRÁČÍME AŽ DO OKRAJI BOHA

Jan Zahradníček

+++

MOŽNOSTI EVANGELIZACE VESMÍRU

Je jasné, že pouze na Zemi se vtělil Bůh v Bohočlověku Ježíši Kristu ke spáse lidstva a posvěcení celého světa. Nikde jinde ve vesmíru se Bůh nevtěluje. V tomto směru je nepatrná Zemička s ještě zapadlejším Betlémem z hlediska spásy světa ve vesmíru jedinečná, původní a neopakovatelná. Proto stojíme před velkým posláním zvěstovat vtělené Boží Slovo celému vesmíru.

Pro dosažení ostatních, zejména nejbližších hvězd je potřeba zajistit odpovídající pohon. Pokud půjde o raketový motor, je třeba mít nejen dostatek energie, ale také hybnosti, která zajišťuje zrychlování kosmické lodi. Let rakety a potřebné parametry popisuje Ciolkovského rovnice.

Klíčovými by měly být raketové motory. Pokud chceme změnit rychlost kosmické lodi raketovým motorem, potřebujeme k tomu jak dostatek energie, tak i hybnosti vyvrženého materiálu. Rozdíl mezi skutečnou a účinnou výtokovou rychlostí je dán její přeměnou přes hybnost do tahu.

Potřebné výtokové rychlosti lze dosáhnout dvěma způsoby. **První** možností jsou **tepelné motory**. K dosažení žádoucí výtokové rychlosti lze využít např. **štěpné jaderné reaktory**.

V případě využití **termojaderné fúze** /splnutí/ lze dosáhnout vyšších teplot, než je tomu u štěpení.

K vyšším výtokovým rychlostem by mohlo pomoci **využití antihmoty a inihilace**. Anihilace je proces v částicové fyzice, při kterém dochází k zániku částice a její antičástice při jejich vzájemném setkání.

Druhou možností jsou **iontové motory**, kde je výtoková rychlost dána uspořádaným pohybem urychlených iontů.

Ciolkovského rovnice popisuje let rakety. Při urychlování potřebujeme měnit hybnost kosmické lodi. To se děje pomocí využití zákona akce a reakce a vytékání proudu pracovní látky tryskou. Rovnice plyne ze zákona zachování hybnosti.

Jistou nesnází je ochrana a odolnost před kosmickým zářením. Prvním zdrojem kosmického záření je Slunce, které zvláště během silných erupcí vysílá velké množství částic a vytváří sluneční vítr. Kosmické záření pochází také ze zdrojů mimo sluneční soustavu a má i vysokou energii.

Na Měsíci dosud přistávaly pouze automaty. Některé z nich nesly dozimetrické přístroje a pomohly sledovat poměry situace.

Člověk se teprve chystá na Měsíc, na Mars, na Venuši a jinam. Pro návrhy odstínění připravovaných zařízení jsou potřeba modely a programy, které dokážou napodobovat vlastnosti kosmického záření v různých místech, styk s nimi a biologické účinky. Vladimír W.

+++

DLANĚ MILOSTI

NOC ZE SRDCE
VYZVEDÁVÁ TEPLO
DLANĚ JAK ZADRŽET BY CHTĚLY
CHVĚNÍ DÝMU
A TRATOLIŠTĚ KRVE
NEBOŤ ŽIVOT JE DAR BOŽÍ
BYŤ I MŮŽE ZPRAŠIVĚT...
TO JEN MILOST
VÁBIVĚ ŘÍKÁ TI:
VEZMI SI MNE NA ZNAMENÍ
ŽE TI NENÍ DOVOLENO MLUVIT
S NIKÝM KROMĚ MALOMOCNÝCH
JAKO JSI TY...
KAREL KŘEDELKA

+++

MYSTIKA STÁŘÍ

Podívej, má vyvolená, z hloubi srdce na žalostné hoře. Kde jsou nyní všichni ti, kteří tu v klidu a blaženosti, v rozněžnělosti a pohodlí trávili své dny? ó, běda, co jim pomohou veškeré časné radosti, jež k brzy uplynuly - jako by vůbec nebyly! Ó, jak brzo prchla láska, jejíž muka vždy a věčně budou trvat? ó, vy pošetilci, kde je nyní váš jásot? Sem, veselé děti, zažeňme zármutek a žal a pijme sladkou radost! Co je vám platná veškerá radost, jíž jste kdy užívali? Ted' snad žalostně lkáte: ó, běda a běda, běda nám, proč jsme se jen zrodili na světě? Jak jsme se dali oklamat krátkým časem, jak nás tu zaskočila smrt! O jaká škoda, je někdo na světě, kdo by byl tak oklamán jako my, nešťastní? Zmoudří někdo z cizí škody? Kdyby byl kdo stížen po tisíc let utrpením všech lidí, jen jako okamžik bylo by to proti našemu. ó, šťastný, kdo nikdy nehledal proti Bohu své radosti, kdo si neučinil zde ani jednoho dobrého dne! My bláhoví jsme mysleli, že spravedliví jsou od Boha opuštění a že na ně zapomněl, a vida, jak je něžně objal na věčnosti a jaké cti požívají před tváří celého nebe! Co jim škodí jejich utrpení a potupy, když se jim v tak velkou slast proměnily? Ale jak úplně rozplynula se naše láska! Ó, jaká škoda, jaká běda - a věčně to musí trvat! Ach, vždy a vždy - co je to? Ach, konec bez konce, smrt horší než každá jiná smrt; každou hodinu umírat a přece nikdy neumřít! Ach, otče, matko, a vše milé, ochraňuj vás navždy Bůh! Už na vás nepohlédne náš milující zrak, neboť musíme na věky být od sebe odloučení. Ó, odloučení, navždy, na věky, jak jsi bolestné? Ach, navždy spínat ruce, věčně skřípat zuby, lkát a vzdychat! Ach,

stále úpět a volat, a přece nikdy nebyť vyslyšeni! Hle, naše oči Už nemohou vidět nic jiného, než úzkost a děs, uši nic jiného slyšet než vzdechy a sten. Ach, veškerá srdce, slitujte se nad žalostnou věčností; jak vás dojme tak nešťastná věčnost? Ó, hory a propasti, nač čekáte, proč otálíte, proč nás šetříte a proč nás neskryjete před tak krutým divadlem?

Ach, jak se lišíš, utrpení na věčnosti, od utrpení na světě! Ó, přítomnosti, jak zaslepuješ a mateš! Ó, že jsme toho ne-předvíдали v našem kvetoucím mládí, dříve za krásných, příjemných dnů, jež jsme tak marně prožili a jež se nikdy nikdy nevrátil Ach, jaká škoda, kdyby nám bylo popřáno aspoň jedno z dlouhých uprchlých let! Ale, to je nám odepřeno božskou spravedlností a na věky bez naděje odepřeno musí zůstat! Hle, strast a tíseň a sten v ztracené zemi, v níž bez útěchy a jiskérky naděje navždy musíme být od-loučení od veškeré lásky. Ach, nepřáli bychom si nic jiného, než aby by! mlýnský kámen tak široký jako země a tak vysoký, že by se všude nebes dotýkal, a aby každých sto tisíc let přiletěl ptáček a uzobl z kamene tolik, co desetina prosného zrnka, a vždy za sto tisíc let aby znovu přišel a tolik z kamene udrobil, takže by za desetkrát statisíc let tolik kamene ubylo, jak velké je zrnko prosa. My nešťastníci bychom neměli jiné přání, než aby též naše muka přestala, až by byl kámen roznesen, ale je to nemožné - všechno marné!

Slyš, to je hymnus nářku, jenž čeká přátele tohoto světa!

Služebník: O přísný soudce, mé srdce se chvěje v hloubi a duše umdlévá zděšená hrůzou a soucitem s nešťastnými! I bezbožník slyšící o tom chvěl by se nad tím děsem. Ó, jediná láska má, ach, neopouštěj mne! Jediná a vyvolená útěcho moje, neodlučuj mne tak od sebe! Nežli bych měl být navždy a na věky odloučen od tebe - své jediné lásky - nedbám nyní jiného - ach, raději bych se dal každý den tisíckrát mučit. Stačí. abych pouze pomyslel na odloučení, a Už mne jímají úzkosti a mdloby. Proto, Otče a dobrý Pane můj, čiň se mnou zde, co chceš. jenom mne ušetři bolestného odloučení od Tebe; to jediné bych nesnesl.

Věčná Moudrost: Neboj se. Kdo zde byl se mnou spojen, zůstane se mnou spojen i na věčnosti.

Služebník: Ó, kéž by to, Pane, slyšeli všichni, kteří tak pošetile ztrácejí krásné dny, aby přišli k rozumu a polepšili svůj život, dříve než se jim též podobně přihodí. Blah.Jindřich Suzo O Věčné Moudrosti kap.XI

+++

VÝZKUM KMENOVÝCH BUNĚK A DŮSTOJNOST LIDSKÉ OSOBY

Kmenové buňky jsou přirozeně základními stavebními bloky organismu. Zárodek, který se po početí dělí a putuje směrem k děloze, kde se poté uhnízdí, tvoří buňky „způsobilé všeho“. V 15. den vývoje zárodku začíná specializace těchto buněk na nervové a mozkové buňky, svalové buňky, buňky pokožky, aj. V těchto buňkách se zapojují jednotlivé etapy genetické výbavy. e stanou schopnými vykonávat své zvláštní úkoly v dělbě činností mezi orgány a

tkáněmi. Specializující se buňky ztrácejí svoji „všehozpůsobilost“. Během vývoje zárodku se však zachová i malý počet těchto „všehozpůsobilých“ buněk, které nazýváme tkáňovými kmenovými buňkami. Všechny druhy lidských buněk se vyvíjejí z těchto dosud nespecializovaných buněk.

Kmenové buňky se od jiných buněk zjevně neliší. Dovedou se však přeměnit ve specializované buňky a léčit tak opotřebovanou nebo poškozenou tkáň. Dva týmy badatelů z USA (Univ.Wisconsin a Univ.Johna Hopkinse) vynalezly způsob, jak ve zkumavce vylepšovat lidské embryonální kmenové buňky. To vyvolalo domněnky o možnosti cílevědomě nasměrovávat vývoj a rozčlenění těchto buněk a podle potřeby vytvářet nové tkáně.

Kmenové buňky, jak známo, zajišťují obnovu poškozených či opotřebovaných částí našich těl. Jejich zvláštností je, že neprodělávají buněčné dělení podobně jako jiné buňky. V jejich případě nevznikají z jedné mateřské buňky dvě rovnocenné buňky dceřiné, ale jejich dělení je asymetrické. Vznikají dva odlišné typy buněk. Jeden se prakticky neliší od výchozí mateřské kmenové buňky (ty slouží k udržení zásoby kmenových buněk pro budoucí potřebu opravy opotřebovaných tkání), druhý je základem pro vznik specializovaných buněk, jejichž stavu je třeba nahradit.

Škála proměn buněk předurčených k další specializaci je různě široká. Některé kmenové buňky mají před sebou jen jednu "profesi" a hovoří se o nich jako o všehozpůsobilých buňkách.

Před jinými kmenovými buňkami se otevírá více úkolů a ty pak označují se jako všehozpůsobilé. Nervové kmenové buňky mohou v mozku zajišťovat vznik různých typů buněk nervového systému, krvetvorné kmenové buňky zase zajišťují kromě vlastní obnovy i vznik červených krvinek a buněk plnicích úkoly imunitní obrany. O vícezpůsobilých typech kmenových buněk hovoříme v případě kmenových buněk získávaných například z kostní dřeně.

Existují ale buňky, kterým není odepřen žádný z možných buněčných osudů. Nejsou sice schopny vytvořit nového jedince, ale jinak se dovedou proměnit v jakýkoli typ buněk těla. Takové buňky najdeme v embryoblastu časného zárodku. To je ta část zárodku, která se vyvíjí ve vlastní embryo. Říká se jim také embryonální kmenové buňky.

Získávání kmenových buněk se běžně provádělo uměle, tedy nepřirozeně, např. odsátím jehlou z kostní dřeně z dutiny kostí, přímo z krve z těla pomocí separátoru, z pupečnickové krve. Japonští lékaři z Keio University v Tokiu však poukázali na možnost přirozeného získávání kmenových buněk z menstruační krve neoplozených žen.

Tato krev je považována za „odpad“, neboť samovolně opouští člověka se zbytky slizniční tkáně po neuskutečněném těhotenství. Shunichiro Miyoshi však právě z tohoto „odpadu“ získal 30krát více kmenových buněk, než kolik se jich daří získávat z kostní dřeně.

To ale nebyl jediný poznatek, který Japonci na buňkách z menstruační krve zjistili. Další zajímavostí je, že po pěti dnech kultivování těchto buněk, přibližně u poloviny z nich, lze pozorovat kontrakce. Buňky se rytmicky a synchronně smršťují. To znamená, že mezi sebou komunikují pomocí elektrických signálů. Miyoshi přirovnává komunikaci těchto buněk k období dorozumívání, které mezi sebou praktikují buňky myokardu. Ty spolu rovněž komunikují elektrickými impulsy a synchronizují tak svoji činnost. Proč to činí i buňky z menstruační krve není známo. Je to však příslib možného využití těchto buněk k léčebným účelům, obdobně jako se to daří v případě kmenových buněk z kostní dřeně. Právě do kmenových buněk kostní dřeně jsou nyní vkládány velké naděje. Při dalších výzkumech se ukázalo, že vylepšují funkce poškozeného srdce. Poslední poznatky ukazují na to, že většinou srdci nepomáhají tím, že by nahradily buňky poškozeného svalu, jak se původně předpokládalo, ale prospívají unavenému srdci tím, že dávají vznik novým cévním kapilárám a tak zlepši jeho krevní zásobení. Konec konců je jedno, jak nám kmenové buňky poškozený sval opraví, hlavně že to funguje. Podle chování kultivovaných kmenových buněk z menstruační krve (jejich synchronních stahů), se předpokládá, že tyto buňky by měly být k opravám našich myokardů vhodné, ne-li vhodnější než nyní používané buňky z kostní dřeně. Autor objevu Miyoshi ale doporučuje získávat menstruační krev od mladých dárek, protože jejich buňky mu přežívaly v tkáňové kultuře déle.

Odmítnutím výzkumu embryonálních kmenových buněk z morálních důvodů není v žádném případě vyloučen výzkum kmenových buněk vůbec. Spíše musí být z etického hlediska poukázáno na to, že dosavadní výzkumy dospělých kmenových buněk ukázaly, že jim přísluší pravděpodobně stejně tak velký potenciál jako embryonálním kmenovým buňkám. Dospělé kmenové buňky, které nacházíme například v krvi nebo v různých orgánech lidského těla, slouží ke stálé obnově tělesných buněk. Nejsou už způsobilé všeho – to znamená, že jsou rozčleněny tak, že už z nich nemůže vzniknout celý člověk. Ale jsou ještě natolik málo vyzrálé, že se mohou za určitých okolností a při odpovídajícím zacházení přivést k tomu, že se rozvinou v různé orgány. Ty pak mohou být člověku – pokud tyto výzkumy povedou k úspěchu – implantovány bez odpovídající obranné imunitní reakce, protože nesou stejnou genetickou informaci jako všechny ostatní tělesné buňky tohoto člověka.

V tomto bodě dlužno působit na veřejné činitele, aby dále a pokud možná silněji podporovaly slibné výzkumy dospělých kmenových buněk, právě proto, že s tím nejsou spojeny závažné etické problémy jako u výzkumu embryonálních kmenových buněk.

Sama věda ukazuje k jiným formám léčebných zásahů, které nezahrnují klonování či užití embryonálních buněk, ale používají kmenové buňky dospělých. To je směr, kterým se musí výzkum ubírat, pokud chce brát ohled na

TAJEMSTVÍ HŘÍCHU JE TAJEMSTVÍM TVÉHO HŘÍCHU

Hřích je tvůj osobní úkon jako svobodného tvora. Jenže ve všem lidském působí příčiny, které způsobují, že se to vše špatné umísťuje za hranice lidského, kde se tvoje svědomí a tvá vůle dotýkají těch temných sil, které podle sv.Pavla hýbou světem, takže mu jakoby vládnou (Ř7,7-25). Když se něčeho špatného dopustíš, hned se od toho odtáhneš a tváříš se, jako by to bylo cizí. Třeba někde něco rozbiješ a už začneš říkat: ONO SE TO ROZBILO. A Tak vlastně zatlačuješ vlastní hříchy někam do anonymity, až z toho nějaký falešný prorok začne vyvozovat, že existuje nějaká skrytá síla dějin, která nás zavléká do nějaké totality. A zatím bychom takto anonymně měli za sebou nechávat dobré skutky, aby je každý mohl připisovat Bohu a Církvi. Vzpomeňme si na gotické obrazy, třeba Mistra treboňského a jiné, u kterých se malíř ani nepodepisoval.

Hřích je vždy tvůj osobní úkon. Je tvým svobodným úkonem, třebaže se ve výsledném projevu jeví jako úkon nějakého společného celku, ve kterém se pak vezeš jaksí proti své vůli. To je tím, že každý, kdo se dopustí hříchu, se posléze od tohoto hříchu a jeho důsledků odtáhne, a tváří se, že on nic, a že to všechno se ho původně vůbec netýká. Ve skutečnosti to vždy vyjadřuje tvůj výslovný nebo mlčenlivý souhlas, že dáváš něčemu podporu, něco upřednostňuješ víc nebo méně.

Další význam společenského hříchu se týká vztahů mezi různými skupinami lidí. Tyto styky nejsou vždy v souladu s Božím záměrem. Bůh chce, aby ve světě vládla spravedlnost. Proto "třídní boj" nebo "rasová nesnášenlivost" nebo "národní nesnášenlivost" je společenské zlo, ale pokaždé to má původ v tobě. Pokud ne ve tvém vyvyšování se nad jiné, tedy přinejmenším ve tvém zbabělém a falešně poníženém ustupování před takovými špatnostmi. Tyto společenské hříchy jsou vždy důsledkem nahromadění mnoha tvých neodhalených nevyznaných, neodčiněných osobních hříchů. Za každou sociální příčinou hříchu stojíš vždy ty, osobně odpovědný - hříšník.

Avšak v tajemství hříchu se uplatňuje další hledisko. Týká se závažnosti hříchu. PROČ A DO JAKÉ MÍRY je nějaký hřích těžký - vzhledem k Bohu a s ohledem na své účinky v tobě?

Už ve Starém Zákoně se o některém hříchu (modloslužba, uctívání falešných bohů, některé necudnosti proti Bohu a lidské přirozenosti) rozhoduje tak, že jejich původce je vyloučen ze svého lidu. Někdy to znamená odsouzení k smrti. Proti těmto hříchům bývají stavěny jiné, spáchané často z nevědomosti, a ty bývají napříměny a vyrovnány prostřednictvím oběti.

Pán Ježíš mluví o rouhání proti Duchu Svatému, které nebude odpuštěno (Mt 12,31). Rouháním, projevujícím se různými způsoby, hříšník zatvrzele odmítá přijmout lásku milosrdného Otce a

Sv.Jan pojednává o hříchu, který vede k smrti, a o jiném hříchu, který k smrti nevede. Jde tu o smrt duchovní, tedy o ztrátu věčného života, neboli odmítnutí poznaného Otce a Syna, odmítnutí jejich lásky a podílení se na ní (1Jan5,16, Jan17,3) Tímto rozlišením pojmů objasňuje Jan podstatu hříchu - zavrhnutí Boha (odpad, modloslužba), tj.odmítání víry ve zjevenou pravdu a ponižování Boha na úroveň tvorů.

Tak i pro tebe v Církvi platí rozlišení hříchu smrtelného - těžkého, od hříchu všedního, lehkého. Sv.Tomáš uvádí, že hřích je porušení řádu, jehož se člověk dopouští. Když vybočuješ hříchem ze stanoveného řádu věcí, až k odvratu od konečného cíle, totiž od Boha, s nímž se sjednocuješ láskou, tehdy se dopouštíš smrtelného hříchu. Pokud však narušuješ přirozený chod věcí, ale neodvracíš se tím od Boha, dopouštíš se všedního. Jedeš v nějaké pochybné dvoukolejnosti. Všední hřích tě nezabavuje posvěcující milosti, neruší přátelství s Bohem, ani věčnou blaženost, kdežto smrtelný hřích má tyto neblahé účinky (STh I,II,72,5)

Pokušení, kterému jsme všichni ve světě vystaveni kvůli svému tělu, světu a d'áblu, je pro osoby duchovně zasvěcené Bohu ještě větší. O většinu lidí se d'ábel speciálně příliš nestará, protože je má chycené takřikajíc na vařené nudli jejich závislosti na koloběhu světského života, avšak jakmile jde o zasvěcenou osobu, která se vydává na duchovní cestu, tak o tu se d'ábel zajímá mnohem více. Děje se to tím, že d'ábel jako opice Boží napodobuje Boha, který přiděluje každému člověku anděla strážce, a posílá každé zasvěcené osobě zvláštního démona pokušitele. Tam se potom snadno může stát, že duchovní osoba, která podává ruku Pánu Ježíši, může podávat druhou ruku démonu pokušiteli, který se snaží učinit ze snoubenky Kristovy nevěstku antikristovu. Vždy musíme mít od Boha vyprošený dar rozlišování duchů. Jedině ten nám jasně ukazuje, že ta Ježíšova ruka je kvůli našim hříchům probodená. Jenže už i malý hřích, malý kompromis se světem, znečišťuje posvěcenou osobu tak, že její srdce přestává být docela čisté, takže nepřijímá Boha jednoznačně. Kde je první pomoc? Je třeba okamžitá svátost smíření s Bohem a pokání, za kterým jdou slzy lítosti. T

+++

CO ZAMÝŠLÍŠ?

CO MAJÍ ANDĚLÉ ZA LUBEM?
TVÁŘ TICHNE, UMLKÁ.
HUDBA JEŠTĚ TAJÍ.
BÝT UŽ V RÁJI. BÝT UŽ V RÁJI.
SLOVA SKRÝVAJÍ SE ZA JINOTAJÍ.
BLUDIČKY A SVĚTYLKA,
MILOSTNÉ, MILÉ TICHLO.
JE NOC. DĚTI LÁKÁ POSTÝLKA.
TOUHU MÁ, PROČ JE TI LICHLO?
VRAŤ SE DO TMY ROZEDNĚNÍ

JAK ŽEBRÁK KAVÍČNÍK BOS
NOCÍ SE ZAHLOUJE, CO BYLO A NÁHLE
NENÍ.
ŠEŘÍ SE ŠEŘÍ PROS JEŠTĚ PROS.
I NA DNĚ MODLITBY JE TOUHA JEN LETMÁ,
DYCHTÍ DO NÍ NEDOVŘENÁ NOC —
SETRVEJ SVÍTÁNÍ, NEŽ DOHLTÍ TĚ TMA —
SLADKOSTI, ANDĚLSKÁ MÁMENÍ
PŘÍCHÁZEJÍ TI NA POMOC...
JITŘNÍ TICHLO ÚRODNÁ NOC

NĚZNÁ SLOVA POUTNÍCI ZNAVENÍ
SLOV MARNÝCH SLOV PŘESÝPACÍCH SUTKY
JAKÝMI DŘÍMAJÍCÍMI SKUTKY
VÁHAJÍCÍM OHNIVÉ DÁTE ZNAMENÍ?
U DNA SVĚTLA SLOVA SE CHOULÍ

SLOVA MILOSTNÁ SLOVA RAN
V CO DOUFAJÍ? JEN ZAUJMOU-LI
TICHÉ LÁSKY TICHOUNKÝ VAN...
Karel Křepelka Slova, Skutky I"

+++

BRNĚNSKÁ AKADEMIE DUCHOVNÍHO ŽIVOTA CTIH.PATRIKA KUŽELY OP, MUČEDNÍKA Z OSVĚTIMI

Larcher – Meynard Rozjímání o životě a ctnostech sv.Otce Dominika. Z franc.přel.Patrik M.Kužela OP 4.úterek

Horlivost sv. Otce Dominika o spásu duší

Jenž činí své služebníky žhoucím ohněm.../Žid.1,7/.

1. Pozorujme, jak byla žhavá horlivost našeho svatého Otce v citech a touhách. Nesmírná horlivost o spásu duší se rodila z jeho lásky, Nic ho tolik nezkuřilo, jako urážka Boha, „Bože můj, volával, měj slitování s hříšníky! Co jen s nimi bude?“ k jeho vzlyky a výkřiky se daleko rozléhaly, Jakmile se zjeví svatí Petr a Pavel a dali mu posláni kázat slovy: „Jdi a kaž, neboť Bůh vyvolil právě tebe k tomu úřadu, Ihned se pouští do díla a obrátí svého kacířského hostitele v Toulouse, A potom se jako blesk vrhá proti Albigenským a přivede jich do Církve více než sto tisíc, probíhá Španělskem, Francií, Itálií, napravuje mravy, krotí výstřednosti a získává Bohu hříšníky každého stavu, pohlaví a věku, Jeho matka ho kdysi viděla ve snu s hořící pochodní v zubech, kterou běží zapálit svět a Dominik byl skutečně *flamma ignis*, šlehající plamen, jenž šířil s nezadržitelnou prudkostí požár lásky Boží a stále mu hledal novou potravu tak, jako se šíří požár ve vyschlé tropické trávě pamp a prérií,

Avšak Dominikově horlivosti nestačilo pracovat k oslavě svého Boha a získávat mu duše, Vynalézavá láska mu vnukla, aby se zmnohonásobil ve velkém počtu svých dětí, a tak ustanovil náš svatý řád, který zplodil bezpočet evangelních dělníků. „Ó, můj Bože, vzdychá Dominik v extasi lásky, Ty se svou nesmírností jsi všudypřítomný, a já Ti sloužím jen na několika omezených místech! Tvá věčnost tě sleduje po všechny časy a nekonečně nad ně, a já Ti mihu sloužit! jen těch několik ubohých chvil! co potrvá můj smrtelný život... Musím, musím s tvojí pomocí nějak odpomoci té své nemohoucnosti! Dej mi děti, které se se mnou podělí o práci a půjdou do zemí, kam nemohu já sám, půjdou hlásat! Tvoji slávu celému světu a po mé smrti uchopí moji touhu vzdávat Ti slávu a ponesou ji všemi staletími." /Matka Františka Serafinská/ Za tímto jediným cílem rozlil Dominik jako srdce do údů do svých dětí pohyb a život a rozdmýchal v nich žár svého ducha, Tak se stali jeho synové postrachem pekla, takže zlí duchové kvůli nim nejednou srší bezmocným vztekem a zoufale lají a nařikají; Pane, dej, ať, je tomu vždycky tak, dej, ať před jménem dětí svatého Dominika peklo ustupuje!

2. Horlivost našeho svatého Otce se nevyčerpala v pouhých citech a tužbách, S plným jasnem a skvělostí se projevila teprve v činech, a to tak mohutně, že můžeme o sv, Dominiku říci to, co praví Písmo o sv, Janu Křtiteli: *on byl svíce hořící a svítící*, /Jan 5, 55, / Pramálo by byl prospěl duším, kdyby se jeho myšlenky a slovo nebyly vtělily v činy a kdyby vnější svatost se neshodovala s vnitřní svatostí jeho srdce, kdyby vnějšek nebyl býval pouhým projevem nitra,

Pozorujme tedy, jak svatý Dominik první svítil bratřím příkladem v chudobě a v opovržení ke světu, jak se vyznamenával přesnou a naprostou věrností řeholi, takže si nepomíjel žádnou observanci bez vážného důvodu v kúru, v refektáři i při jiných úkonech, a i když cestoval či byl doma zachovával řeholi v celém rozsahu a do nejmenších podrobností, pokora a něžnost jeho ducha, jeho trpělivost, mírnost, jeho láska, slovem všechny jeho ctnosti I prozařovaly jeho život takovou čistotou, takovou svatostí a bezúhonností, že ani sami kacíři jeho zarytí nepřátelé, nenašli na něm námitku k výtce, Toto všechno bylo výmluvnější než sama jeho slova, To vábilo k němu ještě více než jeho kázání a řeči přesto, že byly nanejvýš přesvědčivé. Ostatně měl Dominik za motiv tuto zásadu božského mistra: *"sebe posvěcuji pro ně, aby oni byli opravdově posvěceni"*, /Jan 17, 19, / Nepracoval tedy o své vlastní dokonalosti z vlastního zajmu, nýbrž z pohnutky čisté lásky Boží a spásy duší,

Nejdražší a nejmilejší bratři, psal svatý Dominik do Polska svým bratřím, vy, kteří jste moje radost a útěcha, pospěšte si, abyste dosáhli toho dokonalého pokoje *"spěchejte tedy vejít do onoho pokoje"*.../Žd, 4, 2, / Vy vybízíte druhé ke spěchu, vy je upozorňujete, aby bděli. Buďte tedy především vy ustavičně bdělí, a když neustále nabádáte věřící ke snaze o svatost, projevujte napřed sami ve svých skutcích čistotu a svatost svého stavu, Stále pohotově hlásat evangelium-pokoje, snažte se utužovat čím dál víc pouta bratrské lásky, která vás sjednocuje, A aby se vám to dařilo, rozdmýčovat lásku k poslušnosti a

pokoře, snažte se denně sami být podobnější Ježíši Kristu, dokonale pokornému a vzoru dokonalých poslušných duší, Určení k práci o spáse duší, vzdávejte čest svému andělskému úřadu, jakým jste pověřeni, bezúhonným životem, Trvejte v pokorné uctivosti před očima Božíma a žijte ustavičně v jeho božské přítomnosti, Vzdělávejte všechny věřící tak, aby vaše slovo na kazatelně i ve zpovědnici bylo jako oheň, který vznese do duše posluchačů světlo i zář, " /Z listu připisovaného sv.Dominiku, /

Utvářejte se podle těchto rad a příkladu našeho svatého Otce. Co řekl svým současníkům spolubratřím, to platí stejně vám všem jeho synům, služebníkům Ježíše Krista. Platí to však i všem těm duším, které se snaží v občanském prostředí dokonale uskutečnit evangelium ve svém vlastním životě pod bezpečným vůdcovstvím sv.Dominika. Neboť všichni "jsme posláni k práci na duších vlastních i na duších svých bližních v tajemném těle svaté Církve.. Působíme ctností, příkladem i učením, neustálou obětí modlitby za spásu duší a nabádáním druhých ke ctnostem" /sv. Kateřina, Dial.86, 6 ./.

Uctíváme dnes čtvrté tajemství radostného růžence, obětování Pána Ježíše v chrámě, a prosíme na přímluvu přesvaté Panny a sv.Dominika o stravující horlivost při spáse duší. /pokr./

+++

MODLITBA

BOŽE,
KAM S TĚMI STÍNY?
TOLIKÁ VĚCÍ JSEM SE VŽDY BÁL —
MARNÝCH SLOV,
ATEISMU,
NESPRAVEDLNOSTI
A ÚJMY NA SVÉM POHODLÍ —
A POJEDNOU MUSÍM UTĚCT
PŘED PENĚZI,
PŘED PRÁZDNÝM BYTEM
A PŘED JEŠTĚ PRÁZDNĚJŠÍMI ŠATY
KAREL KŘEPELKA

+++